

תערוכת יחיד של האמנית הישראלית **דפנה טל** מוצגת בימים אלה במוזיאון הארמיטאז' בסנט־פטרסבורג, מהחשובים בעולם. הצילומים, שנערכו במנזרים אורתודוקסיים בארץ וברשות הפלסטינית, הולידו חברות מפתיעה עם הנזירות

הם לא התפלאו שאישה, יהודייה, חילונית, רוצה להכיר אותם מקרוב?
 "הם לא התפלאו, אבל הרבה אנשים אחרים שראו את התמונות התפלאו".

מה היו האתגרים הגדולים בפרויקט הזה?
 "יש לאמנות דימוי נורא רומנטי, אבל היא כרוכה באתגרים פיזיים גדולים. הפרויקט תבע ממני אינסוף שעות עבודה. צילמתי בעשרות אתרים, בכל מיני כנסיות קטנות בירושלים שמעטים בלבד מכירים, ימי הצילום שלי נמשכו לפעמים 12 או 16 שעות והתרוצצתי כשעליי ציוד במשקל 15 קילו לפחות".

נוצרו קשרים אישיים בינך ובין המצולמים?
 "וראי. עם הנזירות היו ועדיין יש לי הרבה שיחות עומק. מדי פעם אני מוזמנת לקפה או לארוחה ואנחנו משוחחות על חי היומיום או על נושאים פילוסופיים שמעניינים אותנו. חשבתי לאסוף את הסיפורים שלהן, אבל זה לא פשוט כי אלה נשים צנועות מאוד, שמטבען לא יכולות לחלוק הרבה פרטים על חייהן".

תערוכת יחיד בארמיטאז'. וואו! איך זה קרה?
 "שגריר ישראל בפורטוגל, רפי גמזו, אהב את היצירות שלי. הוא הראה תיק עבודות קטן מהפרויקט למנהל הכללי של מוזיאון הארמיטאז', פרופ' מיכאיל פיוטרובסקי, שאהב את הצילומים ומשם זה התגלגל".

ספרי קצת על פרויקטים נוספים שלך.
 "ממש עכשיו אני מתחילה לכהן כשגרירה של חברת הצילום 'קנון' בישראל. חוץ מזה, לפני כחצי שנה סיימתי עבודת וידיאו שכבר הוצגה במרכזי אמנות שונים בעולם, ובוחנת כיצד אנשים בירושלים מגיבים לתפילות רתיות. המשתתפים אנשים חילוניים מדרתות שונות, האזינו לתפילה יהודית, נוצרית ומוסלמית בזו אחר זו מבלי שידעו מה הם עומדים לשמוע. התוצאה היא סדרת קטעי וידיאו, המשודרים ברומזן על מסכים שונים והיא מאפשרת לראות כיצד אנשים שונים מגיבים לאותה תפילה. גם זה היה פרויקט מלא אתגרים, אבל מרתק להפליא".

דפנה לוי

איך נולדה התערוכה? A Lasting Faith

"חבר יווני הציע שאעשה פרויקט קצר שיעסוק בכנסייה היוונית־אורתודוקסית בארץ הקודש, אבל ה'קצר' הפך לכמה שנים שבהן צילמתי אנשי דת, כמרים ונזירים, כנסיות, מנזרים ונופים של האתרים הקדושים לנצרות בישראל וברשות הפלסטינית: ירושלים, בית־לחם, מדבר יהודה ועוד".

מה משך אותך דווקא לכנסייה? נמשכתי לרגש העז שמופגן על ידי

יש לאמנות דימוי נורא רומנטי, אבל היא כרוכה באתגרים פיזיים גדולים. צילמתי בעשרות אתרים, ימי הצילום שלי נמשכו לפעמים 16 שעות והתרוצצתי עם ציוד של 15 קילו לפחות"

המאמינים, להשתוקקות שלהם להגיע אל ה'אור' כפי שהם תופשים אותו ולאווירה של זמן שעמד מלכת. בנוסף, לכנסייה היוונית־אורתודוקסית יש קשר ויזואלי ותרבותי להיסטוריה של האמנות וליצירות קלאסיות שמאוד אהבתי. כשנכנסתי למנזרים ולכנסיות הרגשתי שאני רואה את יצירות המופת שאני מכירה מלימודי האמנות מתהלכות סביבי".

צילום מתוך התערוכה

איך הצלחת להיכנס לאתרי הדת הסגורים ולשכנע נזירים ונזירות להצטלם באופן אינטימי?
 "זה היה תהליך שלקח שנים ארוכות של היכרות ושל בניית אמון. היה לי עניין אמיתי ומעמיק בפרויקט הזה, בהיכרות עם דת שונה לגמרי, שיש לה נוכחות כל כך גדולה בעולם ומשמעות כל כך גדולה בעולם האמנות. אני חושבת שהם הרגישו שההתעניינות והכבוד שלי כלפיהם אמיתיים".

גיל: 38

הצב משפחתי: רווקה

מקום מגורים: מוצא־עילית

מהי העצה הכי טובה שקיבלת? "ללכת אחרי הסגנון והנושאים האמנותיים שמעניינים אותי באמת, ולא לפי מה שאופנתי ופופולרי".

מהי העצה הגרועה ביותר שקיבלת? "העצה ההפוכה: ליצור דימויים בדיוק כמו שהמורה הכתיבה ולחשוב שאחרים הם מדד למה שאני צריכה להיות".

צילום: מיכאל כץ